

[Justitsministeren.]

disse Paragraffer, kan man sige med en Sandsynlighed, der er saa stor, som en Sandsynlighed overhovedet kan være. Det tror jeg derfor, vi let vil kunne forhandle os til Rette om.

Desuden ønskede det ærede 7de tingvalgte Medlem Strafferammen for Bigami-forbrydelser forhøjet i dens Maksimum. Det kan vi jo se paa; naar der bliver en Forhandling med Udvalget, kan jeg ikke tro andet end, at vi nok maa kunne blive enige om dette ganske specielle og lille Tilfælde.

Lidt vanskeligere vil det blive med Hensyn til Bestemmelserne i § 237 om Barnemord, Barnemord begaaet, vel at mærke, under de Omstændigheder, som denne Paragraf skildrer, og som man maa passe vel paa ikke at forglemme. § 237 foreskriver Straf for det Tilfælde, at en Moder dræber sit Barn under eller straks efter Fødselen, og det maa formodes, at hun har „handlet i Nød, af Frygt for Vanære eller under Paavirkning af en ved Fødselen fremkaldt Svækkelse, Forvirring eller Raadvildhed“. Naar hun altsaa under Fødselen er kommet i en af disse fortvivlede Tilstande, som her skildres i Paragraffen, og lider saa forfærdeligt, som et Menneske vel kan lide, baade fysisk og under Følelsen af Skam over Vanære, og hun saa begaar Barnemord, saa er Maksimumsstraffen i denne Paragraf sat til 4 Aar. Det mener jeg egentlig er højt nok, og jeg mener, det med Hensyn paa Nævningerne er uhensigtsmæssigt at sætte den højere. Her har Folkets Røst lydt, og den har lydt saaledes: Maksimumsstraffen for en Moder, der dræber sit Barn under disse fortvivlede Forhold under eller umiddelbart efter Fødselen, skal ikke være for høj. Nævningerne kan erklære: Skyldig, eller: Ikke skyldig, men de kan ikke deltage i Strafudmålingen, og naar vi har en Straffelov, der bestemmer, at en Moder, som dræber sit Barn under disse Omstændigheder, skal straffes med fra 2 til 12 Aar eller endogsaa fra 4 Aar til Livstid, siger Nævningerne: Det vil vi ikke udsætte hende for, saa frifinder vi hende. Jeg tror, vi ved denne Bestemmelse bringer Loven i Overensstemmelse med Livets Krav og Folkets gennem Nævningerne udtalte Syn paa, hvordan den Forbrydelse bør straffes, og derfor mener jeg at have Retten og de sunde Grunde paa min Side, naar jeg anbefaler ikke at gaa højere op med denne Strafferamme.

Ogsaa i § 241 vilde det ærede Medlem have Maksimum for Strafferammen sat højere. Der er det omtrent paa samme Maade. Jeg giver det ærede Medlem ganske Ret i,

at det vigtigste er Nedsættelsen af Minimum, men man maa vise et sundt Maadehold ogsaa ved Fastsættelsen af Straffens Maksimum baade i de Tilfælde, der falder ind under § 237, og i de Tilfælde, der falder ind under § 241, altsaa Fosterdrab og en Moders Drab af sit Barn, fordi, som jeg sagde før, hvis man ikke viser et sundt Maadehold, vil Nævningerne ikke dømme: Skyldig, og saa bliver Resultatet, at vedkommende bliver helt frifundet. Det ærede Medlem nævnte jo ogsaa selv, at af et stort Antal Mordsager i Østrig havde Nævningernes Erklæring i overordentlig mange Tilfælde lydt paa Frifindelse. Hvorfor? Det ærede Medlem angav selv Grunden: fordi Straffen var alt for streng.

Jeg tror ogsaa, jeg overfor det ærede Medlem maa gøre en enkelt Bemærkning vedrørende § 238, der siger:

„Den, som dræber en anden efter dennes bestemte Begæring, straffes med Fængsel indtil 3 Aar eller med Hæfte ikke under 3 Maaneder. Er Handlingen foretaget for at befri en haabløs syg for svære uafvendelige Lidelser, kan Straffen under særlige Omstændigheder bortfalde“.

Man ser, at Betingelserne skal være til Stede alle sammen: det skal være paa den dræbtes bestemte Begæring, det sker, og det skal være en haabløs syg, som er udsat for svære uafvendelige Lidelser, der fremsætter Begæringen; ellers er det strafbart at hjælpe ham til den Død, han ønsker. Det er jo en ren Skønssag, om en saadan Bestemmelse skal optages i Straffelovforslaget, men den er dog vedtaget med stort Flertal i det høje Folketing. Det ærede 7de tingvalgte Medlem mente, at de Anskuelse, som han talte for paa de forskellige Punkter, havde stor Styrke bag sig. Ja, jeg skal ikke nægte, at der ligger nogen Styrke bag dem; men jeg maa paa den anden Side sige, at den Affattelse, nærværende Lovforslag har nu, hidrører fra en enstemmig Vedtagelse i Folketinget, saa der staar ogsaa nogen Styrke bag den Affattelse. Men det er jo ikke værd, vi stiller dette op imod hinanden; det er bedst, vi bliver ved i en fuldkommen saglig Tone og søger at forhandle os til Rette om de efter min Mening ikke betydelige Ting, der er os imellem.

Hvad § 16 om Tilregnelighed angaar, skal jeg henvise til de Udtalelser, jeg fremsatte, da jeg sidst havde Ordet. Jeg mener i Virkeligheden, at det egentlige Kriterium for, om en Person skal straffes eller ej, er mest praktisk dette, om han er paavirkelig af Straf eller ej.